

Capitolul 4

Coloseni 4

Desăvârșiți în Hristos

Cuprinsul

Versetele 1–5: Stăpâni, rugăciune, umblare	1
Versetele 6–9: Cuvânt, mângâiere	3
Versetele 10-18: Saluturi.....	4

Versetele 1–5: Stăpâni, rugăciune, umblare

Coloseni 4.1-5: Stăpânilor, dați robilor ce este drept și corect, știind că și voi aveți un Stăpân în ceruri. Stăruți în rugăciune, veghind în ea cu mulțumire, rugându-vă totodată și pentru noi, ca Dumnezeu să ne deschidă o ușă a Cuvântului, ca să vorbim taina lui Hristos, pentru care și sunt legat, ca s-o fac cunoscut așa cum trebuie să vorbesc. Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul.

După ce în versetele anterioare s-a vorbit despre robi, citim acum un cuvânt adresat „stăpânilor”. Pavel nu negociază eliberarea robilor, ci cere plata unei răsplăți pe măsură. Accentul nu este pus pe favoare, ci pe dreptate. Răsplata trebuie să fie „dreaptă”, ceea ce înseamnă că tuturor trebuie să li se dea aceeași răsplată pentru aceeași muncă. Acest fapt exclude posibilitatea ca unii să primească mai mult sau mai puțin din cauza preferințelor personale. „Corect” pare să se refere mai mult la mărimea răsplății decât la aprecierea corectă a muncii depuse. Fiecare angajator creștin trebuie să se întrebe mereu ce este potrivit. El trebuie să fie conștient, că și el are un Stăpân în ceruri, care îl va judeca după măsura cu care a judecat.

Toate instrucțiunile anterioare pot fi urmate numai de copiii lui Dumnezeu. În familiile credincioșilor nu trebuie să apară probleme conjugale și certuri familiale. Ca angajat creștin, nu trebuie să-ți cauți mântuirea într-un sindicat. Un angajator creștin nu trebuie să fie presat să le dea angajaților săi ceea ce li se cuvine. Creștinul credincios poate arăta în toate aceste relații că este legat de Hristos. Astfel, el este capabil să prezinte în vechea creație trăsăturile omului nou. Astfel, el va umbla „vrednic de Domnul” (Coloseni 1.10), și de aceea am primit această scrisoare.

După ce s-a adresat în mod deosebit unor grupuri, apostolul se întoarce din nou către toți creștinii credincioși. El le vorbește despre teme care se aplică fiecărui mădular al poporului lui Dumnezeu, indiferent dacă este bărbat sau femeie, părinte sau copil, rob sau stăpân.

El începe cu rugăciunea, și îi îndeamnă să stăruie în ea. A stăruie în rugăciune nu înseamnă să te rogi din când în când, când ai greutate. Oricine poate să strige către Dumnezeu când este în nevoie. Cel care stăruie în rugăciune rămâne în comuniune cu Dumnezeu, conștient de dependența sa de El. De asemenea, prin rugăciune rămâi aproape de El și ai încredere în disponibilitatea Sa de a te asculta. Dacă ceva a mers prost în viața ta, vei descoperi că adesea aceasta s-a întâmplat pentru că nu ai stăruit în rugăciune. Sau – și acest lucru este la fel de important – că te-ai rugat într-adevăr, dar nu ai fost veghetor în ea (compară cu Matei 26.41). Asta înseamnă că trebuie să te asiguri că

Capitolul 4

nu adormi în timpul rugăciunii și că gândurile tale nu rătăcesc în toate direcțiile. Atunci rugăciunea ta nu mai este eficientă. Când apoi spui „Amin”, abia mai știi pentru ce te-ai rugat.

Dacă te rogi cu perseverență și ești veghetor, ești conștient că Dumnezeu lucrează și nu te părăsește. De aceea, rugăciunile tale pot fi întotdeauna însoțite de mulțumire. Rugăciunea și mulțumirea merg mână în mână. Mulțumirea nu este rezervată doar pentru rugăciunile ascultate. Poți să-I mulțumești Domnului și pentru că tot ce-I spui este în mâinile Lui bune.

Dacă te rogi cu veghere, vei fi și plin de devotament față de lucrarea Domnului. Acest fapt este cuprins în rugămintea lui Pavel, de a se ruga pentru el și pentru colaboratorii lui. La fel ca Pavel, oricine slujește Domnului va avea nevoie de rugăciunea de sprijin a altora. Pavel le cere credincioșilor din Colose să se roage pentru o ușă deschisă. El nu se referă la ușa închisă a închisorii, ci la o ușă deschisă pentru Cuvânt. Ușile deschise sunt ocazii pe care Dumnezeu le dă pentru a predica (1 Corinteni 16.9; 2 Corinteni 2.12). Cât de multe motive aveau credincioșii din Colose să mulțumească că Cuvântul lui Dumnezeu ajunsese la ei (Coloseni 1.5-6). Rugămintea de mijlocire a găsit cu siguranță ecou în inimile lor. Gândește-te la tot ce ai primit, pentru că cineva ți-a adus Cuvântul lui Dumnezeu. Nu se poate altfel, decât să te rogi și tu ca și alții să audă acest Cuvânt eliberator și bogat. Te vei ruga ca Dumnezeu să le dea slujitorilor Săi ocazii să predice Cuvântul Său.

De obicei, oamenii nu așteaptă o predică cu un astfel de conținut. Pavel a experimentat și el acest fapt. Vorbind despre taină, a ajuns în închisoare. Apropo, acest fapt arată clar că taina nu i-a fost revelată abia în timpul captivității. Unii propovăduiesc această eroare, dar nu te lăsa înșelat. Nu este locul potrivit să aprofundăm acest subiect, dar este bine să știi acest lucru. Ai înțeles bine ce este taina din Epistola către Efeseni și din această epistolă.

Pentru vestirea acestei taine, Pavel *a trăit, a suferit* și a cerut *să se facă rugăciuni de mijlocire* pentru el. El nu cere doar libertate de mișcare pentru predică, ci și claritate și îndrăzneală. El nu voia să atragă atenția asupra sa printr-o predică profundă, care să depășească înțelegerea oamenilor. El nu căuta apreciere din partea oamenilor. Cuvântul lui Dumnezeu este simplu și clar. Și tu poți să te rogi ca toți cei care slujesc în predicarea Cuvântului lui Dumnezeu să poată face aceasta într-un limbaj ușor de înțeles. Numai astfel pot fi atinse inimile și conștiințele și ele se pot deschide pentru bogăția Cuvântului.

După îndemnul la rugăciune și mijlocire, Pavel vorbește acum în versetul 5 despre umblarea credincioșilor din Colose. Este important să nu distrugi prin comportamentul tău respingător ceea ce ceri în rugăciune. Necredincioșii din jurul tău se află în afara cercului creștinilor. Ei sunt „cei de afară” (1 Corinteni 5.12,13; 1 Tesaloniceni 4.12; 1 Timotei 3.7). Ei aparțin lumii și nu sunt legați de Domnul Isus. Dar ei sunt observatori atenți. În afară de aceasta, lumea este o lume ostilă. Așadar, nu te lăsa înșelat de fața prietenoasă pe care o arată uneori lumea. În realitate, ea se supără foarte repede pe lucrurile pe care le faci, chiar dacă nu ai intenții rele. Așadar, ai grijă să eviți orice ocazie, pe care un necredincios ar putea-o folosi, pentru a-ți pune la îndoială creștinismul. Înțelepciunea înseamnă să te temi de Domnul și să te ferești de rău (Proverbele 9.10; 14.16) și să te ferești de orice fel de rău (1 Tesaloniceni 5.22).

În prima parte a versetului 5, ai văzut că trăirea ta ca și creștin în lume trebuie să se facă cu înțelepciune. Astfel vei scăpa de tot felul de capcane și vei evita să dai impresii greșite. Dar nu este singurul mod în care se poate recunoaște înțelepciunea. Dacă ar fi așa, înțelepciunea ar duce la o atitudine negativă. Tu eviți acest pericol, făcând ceea ce este scris în a doua parte a versetului 5. Acolo se spune că poți folosi în mod pozitiv înțelepciunea, răscumpărând sau exploatând timpul

Capitolul 4

potrivit. Asta înseamnă că ești hotărât să obții pentru Domnul cel mai mare câștig posibil din fiecare ocazie pe care El ți-o oferă. Aceasta are legătură cu valoarea maximă de piață a unui lucru, în acest caz timpul. Aceasta este în contrast cu risipirea, pierderea și irosirea timpului, în care faci puțin pentru Dumnezeu.

În fiecare zi intri în contact cu oameni. În general, aceștia sunt oameni preocupați de propriile lor lucruri și care detestă întrebările serioase ale vieții. O astfel de atitudine oferă creștinului credincios puține ocazii de a le prezenta harul și adevărul Evangheliei. Cu toate acestea, el va profita de ocaziile, pe care le oferă Dumnezeu, pentru a vorbi despre Evanghelie. Uneori, necredincioșii spun ceva din care, dacă ești un bun ascultător, poți afla că Dumnezeu a vorbit conștiinței lor. Aceasta se poate întâmpla printr-un anumit eveniment sau prin ceva ce ai citit. Satan poate induce în eroare un om, dar nu poate împiedica pe Dumnezeu să vorbească inimii omului. Este frumos că Dumnezeu vrea să te folosească ca voce a Sa, pentru a vorbi păcătoșilor pierduți.

Înțelepciunea nu vine din tine. Poți să o ceri (Iacov 1.5). În contextul acestei epistole, este frumos să vedem că toate comorile înțelepciunii și ale cunoștinței se găsesc în Hristos (Coloseni 2.3). Așadar, dacă te preocupi cu El, vei vedea ce este înțelepciunea și vei ști și cum să o folosești. În capitolul 3 (Coloseni 3.16) s-a vorbit deja despre înțelepciune în legătură cu relațiile cu frații tăi în credință. Aici, atenția ta este îndreptată spre înțelepciunea în contactul cu necredincioșii. Astfel, vezi că Dumnezeu vrea să te înzestreze cu toată înțelepciunea pentru toate circumstanțele și pentru fiecare contact.

Citește din nou Coloseni 4.1-5: - Pentru care credincioși, care vestesc Cuvântul lui Dumnezeu, te rogi? Te rogi și pentru ca ei să vestească cu adevărat Cuvântul lui Dumnezeu?

Versetele 6–9: Cuvânt, mângâiere

Coloseni 4.6-9: Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har, dres cu sare, ca să știți cum trebuie să răspundeți fiecăruia. Toate cele despre mine vi le va face cunoscut Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios și împreună-rob în Domnul, pe care l-am trimis la voi chiar pentru aceasta, ca să cunoască cele despre voi și ca să vă mângâie inimile, împreună cu Onisim, credinciosul și preaiubitul frate, care este dintre voi. Ei vă vor face cunoscut toate cele de aici.

„Umblați cu înțelepciune” se referă la comportamentul tău. „Cuvântul vostru să fie întotdeauna în har, dres cu sare” se referă la ceea ce spui. Felul în care vorbești și conținutul cuvintelor tale trebuie să exprime faptul că tu însuși ai primit har. Conștientizarea harului va răsună în cuvintele tale. Ascultătorii tăi vor auzi în ele o invitație de a accepta harul, pentru a face parte dintre „cei dinăuntru” și a nu mai fi dintre „cei de afară”.

„În har” înseamnă că vorbirea ta este prietenoasă și blândă. Trebuie să fie și „dreasă (condimentată) cu sare”. Acest fapt împiedică ca tu să vorbești doar glumind sau să ascunzi iritarea în cuvintele tale (Eclesiastul 12.10; Isaia 50.4; Proverbele 15.23). De asemenea, te împiedică să vrei să te exprimi în mod popular, pentru a încerca să fii atractiv pentru cei care sunt afară. Acest mod de a te coborî la nivelul lumii nu atrage pe cei necredincioși. Ei te vor considera mai degrabă unul de-ai lor, decât să fie invitați să spună adio lumii și să devină creștini credincioși. Sarea este un mijloc care combate putrezirea. Unde este sare, putrezirea nu poate pătrunde. Așa trebuie să fie cuvintele tale. Este vorba despre faptul că, pe de o parte, cuvintele tale exprimă o invitație la har și, pe de altă parte, sunt inaccesibile putrezirii lumii.

Capitolul 4

Cuvintele tale sunt văzute aici ca o reacție la ceea ce spun sau fac alții. Acest lucru este inclus în termenul „a răspunde”. Nu este vorba de a reacționa la tot. Nu crede că ești obligat să-ți exprimi părerea despre tot și peste tot. Tăcerea poate fi un răspuns foarte înțelept. Nu este vorba nici de a avea răspunsul corect la toate lucrurile. Uneori este foarte înțelept să spui că nu știi ceva. Și asta este un răspuns. Adesea este foarte înțelept să spui că nu ai cuvinte potrivite pentru o anumită situație, pentru că nu ai trăit tu însuși așa ceva.

De aceea nu scrie „ce să răspundeți fiecăruia”, ci „cum”. Asta înseamnă un limbaj adecvat, prin care cel care întreabă primește răspunsul potrivit (1 Petru 3.15). Fiecare om este diferit, de aceea și răspunsul potrivit este diferit pentru fiecare. Nu se poate stabili un model de răspuns, care să fie valabil pentru toți oamenii și în toate circumstanțele (compară cu 1 Corinteni 9.22).

După aceste îndemnuri generale, Pavel începe în versetul 7 cuvintele finale ale scrisorii sale. Ele conțin câteva informații despre propria sa situație, precum și saluturi adresate unor persoane numite pe nume. El vrea să le spună cum se simte și ar dori să știe și cum se simt ei. Tihic poate îndeplini dorințele lui Pavel. Ceea ce spune el despre Tihic ar trebui să poată fi spus despre fiecare credincios. „... *preaiubitul frate și slujitor credincios și împreună-rob în Domnul*” sunt „titluri” care valorează mult mai mult decât orice titluri teologice sau științifice, pe care oamenii le pot primi sau da. Astfel de titluri spun ceva despre mintea cuiva, dar nu spun nimic despre dragostea, atitudinea spirituală, disponibilitatea de a sluji sau capacitatea cuiva.

Prin faptul că aceste „titluri” sunt asociate cu Domnul („în Domnul”) înseamnă că Tihic Îl arată pe Domnul Isus în relațiile sale cu ceilalți credincioși. Credincioșii din Colose vor observa aceasta cu bucurie, când el va veni la ei. El le va povesti despre situația lui Pavel și a lui Timotei. Pavel nu intenționează să-i facă să-l compătimească mai mult. El nu face aceste comunicări pentru sine, ci pentru credincioșii din Colose. Ei erau îngrijorați pentru el. Prin ceea ce le va spune Tihic, ei vor fi eliberați de această îngrijorare și vor fi mângâiați.

Cu Tihic va veni și altcineva: Onisim. Astfel, comunicările despre situația lui Pavel vor fi deasupra oricărei îndoieli. Onisim era și el din Colose („dintre voi”). Din recomandarea călduroasă a acestui rob fugar (vezi scrisoarea către Filimon) reiese încrederea pe care Pavel o avea în el. În același timp, apostolul avea încredere că el va fi de folos credincioșilor din Colose. De altfel, Onisim trebuia să se întoarcă la Filimon și avea la el scrisoarea lui Pavel către Filimon. Dar Pavel nu spune nimic despre asta aici. Păcatul lui Onisim este o chestiune privată între Filimon și Onisim. Pavel știe să facă distincție între lucrurile care trebuie tratate diferit.

Onisim se convertise prin slujirea lui Pavel, în timpul captivității acestuia (Filipeni 10). El cunoștea, așadar, situația lui Pavel. De aceea, el putea susține cu mărturia sa mesajele pe care Tihic le avea de transmis. Astfel, el este pus direct în slujba Domnului.

Citește din nou Coloseni 4.6-9: - În ce fel poți fi un martor conform acestui pasaj?

Versetele 10-18: Saluturi

Coloseni 4.10-18: Vă salută Aristarh, cel împreună-întemnițat cu mine, și Marcu, vărul lui Barnaba, despre care ați primit porunci (dacă va veni la voi, primiți-l!), și Isus, cel numit Iust, care sunt din circumcizie. Aceștia sunt singurii împreună-lucrători cu mine pentru Împărăția lui Dumnezeu care mi-au fost mângâiere. Vă salută Epafra, care este dintre voi, rob al lui Hristos Isus, luptându-se întotdeauna pentru voi în rugăciuni, ca să fiți desăvârșiți și împliniți în toată

voia lui Dumnezeu. Pentru că mărturisesc despre el că se ostenește mult pentru voi și pentru cei din Laodiceea și pentru cei din Ierapole. Vă salută Luca, doctorul preaiubit, și Dima. Salutați-i pe frații din Laodiceea și pe Nimfa și adunarea din casa lui. Și, când epistola va fi citită între voi, faceți să fie citită și în adunarea laodiceenilor și să o citiți și voi pe cea din Laodiceea. Și spuneți-i lui Arhip: „Ia seama la slujba pe care ai primit-o în Domnul, ca s-o împlinești!” Salutul este cu mâna mea, a lui Pavel. Amintiți-vă de lanțurile mele. Harul fie cu voi! Amin.

Pavel l-a rugat pe Tihic să le spună credincioșilor din Colose cum se simte. Acum el le transmite saluturi din partea credincioșilor care l-au rugat să facă aceasta. În total sunt șase. Trei dintre ei sunt de origine iudaică („din circumcizie”), ceilalți trei sunt de origine neiudaică. Transmiterea salutarilor arată că acești frați se simțeau la fel de legați de credincioșii din Colose ca și Pavel și că împărtășeau îngrijorarea lui pentru ei. Faptul că Pavel le transmite salutarile este o dovadă că ei îi susțineau lucrarea. Salutarile sunt, așadar, mult mai mult decât o simplă formalitate. Cine transmite saluturi arată că există o legătură pe care o prețuiește.

Pavel prețuiește pe fiecare slujitor, care a lucrat împreună cu el. Pe Aristarh îl numește „împreună-întemnițat cu mine”. El a fost împreună cu Pavel pe nava care l-a dus pe acesta ca prizonier la Roma (Faptele apostolilor 27.2). Prezența acestui om în circumstanțele dificile, în care se afla Pavel, a fost o mângâiere pentru el (versetul 11). Este cu adevărat o mângâiere când cineva vine la tine, când ești în dificultate, doar pentru a fi alături de tine.

Pavel are, de asemenea, o legătură deosebită cu Marcu. Acest Marcu este „nepotul lui Barnaba”. Pavel nu spune asta doar așa. Marcu a fost, de fapt, cauza unei despărțiri între Barnaba și Pavel. Dacă citești pasajele din Faptele apostolilor, în care apare numele Marcu, poți reconstitui istoria lui (Faptele apostolilor 12.12,25; 13.13; 15.37-39). Pavel nu voia să-l ia pe Marcu în călătoria pe care voia să o facă împreună cu Barnaba. Marcu fusese într-adevăr cu ei într-o călătorie anterioară, dar la un moment dat renunțase. Ar trebui să te poți baza pe colaboratorii tăi. Pentru Barnaba, eșecul anterior al lui Marcu nu era un motiv să nu-l ia cu el. Aici este menționat motivul posibil pentru care Barnaba l-a ales pe Marcu: era nepotul său. Între timp, Marcu trebuie să fi avut o schimbare de atitudine. Pavel îl consideră acum valoros pentru slujire (2 Timotei 4.11). El i-a informat deja pe credincioșii din Colose despre Marcu și îi îndeamnă să-l primească.

Numele Isus, numit Iust, apare în scrisorile lui Pavel doar aici în versetul 11. Isus era un nume frecvent în acea vreme. Chiar și astăzi, acest nume este încă dat în unele țări. Probabil că a fost numit Iust, deoarece el și colegii lui creștini considerau că nu era potrivit să poarte același nume cu Fiul lui Dumnezeu.

Este foarte posibil ca acești trei bărbați, înainte de a veni la credința în Domnul Isus, să fi avut o altă așteptare cu privire la Împărăția lui Dumnezeu. Dacă erau iudei evlavioși, probabil că se așteptau ca Mesia să-Și întemeieze Împărăția în glorie. Prin convertirea lor, însă, au înțeles că Împărăția lui Dumnezeu nu era încă vizibilă public și știau, de asemenea, ce însemna Împărăția în forma ei actuală (Romani 14.17). Colaborarea lor însemna o mângâiere pentru Pavel (sau o diminuare a durerii, acesta fiind sensul literal al cuvântului grecesc).

Și Epafra le transmite saluturi credincioșilor din Colose. Pavel îl numește pe Epafra „rob al lui Hristos Isus”, o denumire pe care o folosește altfel numai pentru el însuși și pentru Timotei. Aceasta spune ceva despre atitudinea spirituală a acestui slujitor credincios. El este un vestitor al Cuvântului (Coloseni 1.7). Dar Pavel îl cunoaște și ca om al rugăciunii, și știe pentru ce se roagă acest om. Probabil că a auzit de multe ori cât de insistent se ruga Epafra înaintea tronului harului.

Capitolul 4

Când îl auzea rugându-se, Pavel simțea o luptă. Pavel este atât de impresionat, încât le spune credincioșilor din Colose despre aceasta.

Epafra se ruga pentru trei lucruri. În primul rând, „ca să fie [stea] ...”. Dacă ar fi fost tari în adevărul, pe care îl învață această epistolă, ar fi putut face față pătrunderii erorilor. Mai departe, se ruga ca ei să fie „desăvârșiți”. El îi cerea lui Dumnezeu să-i facă să crească până la maturitatea spirituală (acesta este sensul cuvântului „desăvârșiți”). Atunci ar fi umblat în adevărul, pe care îl cunoșteau. Dacă în cele din urmă ar fi fost „deplin încredințați în toată voia lui Dumnezeu”, acest fapt le-ar fi arătat în același timp cât de nehibzuite, nesigure și, prin urmare, lipsite de valoare erau promisiunile învățătorilor eronați. Pavel a auzit și acest element în rugăciunea sa.

În versetul 13 Pavel adaugă încă o mărturie la toată aprecierea pentru Epafra. Chiar dacă credincioșii din Colose nu vedeau, Pavel știa de toate eforturile pe care Epafra le depunea. Cuvântul „ostenește mult” se referă la o muncă la care te dedici complet și pe care o îndeplinești cu toate puterile tale. Pe lângă credincioșii din Colose, Epafra îi purta în inimă și pe cei din Laodiceea și Ierapole.

Credincioșii din Colose au primit și saluturi din partea lui Luca. Adăugarea „doctorul preaiubit” indică ajutorul medical plin de dragoste, pe care Pavel îl primise de la el. Domnul nu i-a luat spinul din carne (2 Corinteni 12.7-9). Însă i-a dat în Luca pe cineva, care îi putea alina durerile și care a rămas cu el până la sfârșit (2 Timotei 4.11). Este, în același timp, o indicație că nu trebuie să te lași influențat de toată agitația care se face în legătură cu vindecarea prin rugăciune.

Dima închide cercul. Ei primesc saluturi și de la el. Pavel îi menționează doar numele. În scrisoarea către Filimon, el este inclus în grupul colaboratorilor lui Pavel (Filimon 23,24). Cu regret, mai târziu, el renunță la relația cu Pavel în favoarea lumii (2 Timotei 4.10).

Apoi, Pavel îi roagă pe credincioșii din Colose să transmită salaturile sale fraților din Laodiceea. De asemenea, credincioșii care se adună în casa lui Nimfa trebuie să fie salutați. Deoarece adunarea din Laodiceea a primit deja salaturile, nu este de neconceput ca adunarea din casa lui Nimfa să fie cea din Ierapolis (vezi versetul 13). În ambele locuri, ei nu primiseră nicio scrisoare de la Pavel, altfel el nu i-ar fi rugat pe credincioșii din Colose să-i salute. Salaturile sale către ei dovedesc că nu i-a uitat. În afară de aceasta, găsim aici și o indicație a comuniunii care exista între aceste adunări, care erau atât de apropiate una de alta.

O dovadă deosebită a legăturii dintre aceste adunări locale este porunca lui Pavel de a citi această scrisoare adresată credincioșilor din Colose și în adunarea din Laodiceea. Iar credincioșii din Colose trebuiau să citească o altă scrisoare, pe care Pavel o scrisese și care se afla în Laodiceea.

Pavel a scris și alte epistole, în afară de cele pe care le avem în Biblie. În orice caz, citind aceste diferite epistole, ei se puteau zidi reciproc în credință și se puteau bucura unii de alții de privilegiile spirituale care le fuseseră dăruite.

Pavel s-a adresat întregii comunități din Colose. El nu uită însă nici de indivizi. Adunarea primește sarcina de a-l îndemna pe Arhip să nu neglijeze lucrarea, ci s-o împlinească (compară cu 2 Timotei 4.5). „Ia seama la...” atrage atenția adunării asupra pericolului de a nu îndeplini sarcina pe care a primit-o acest frate, din cauza neatenției. Dacă se întâmplă aceasta, este în detrimentul întregii adunări. De aceea, toți cei care alcătuiesc comunitatea trebuie să se încurajeze reciproc să îndeplinească sarcina care le-a fost încredințată.

Capitolul 4

Aceasta este valabil în toată dimensiunea și pentru tine. Și tu ai primit o slujbă, ceva, pe care trebuie să-l faci pentru Domnul. A face ceva pentru Domnul înseamnă și a face ceva pentru frații tăi în credință sau a le vesti Evanghelia celor necredincioși. „În Domnul” arată că este vorba despre o umblare cu Domnul și despre recunoașterea autorității Lui în slujire. Un început bun nu înseamnă încă un sfârșit bun. „A împlini” înseamnă că îți duci lucrarea la bun sfârșit și nu renunți la jumătatea drumului.

Pavel încheie cu propriul său salut. El adaugă o rugămintă pentru sine și încheie cu o urare pentru credincioșii din Colose. Își scrie salutul cu propria mână. Se pare că a dictat el însuși scrisoarea (compară cu Romani 16.22). Cu acest salut scris de propria mână, apostolul semnează, ca să zicem așa, această scrisoare și confirmă astfel că ea provine cu adevărat de la el (2 Tesaloniceni 3.17; 1 Corinteni 16.21).

El nu își exprimă rugămintea de a-și aminti de lanțurile sale doar pentru că are nevoie de rugăciunile lor. Este un stimulent suplimentar pentru ascultare, pentru a asculta ceea ce a scris el despre cauzele încarcerării sale. Dacă ei ar trebui să sufere pentru mărturisirea adevărului, exemplul său ar putea servi drept încurajare pentru ei. El a suferit pentru aceeași cauză. El le dorește harul de a trăi în conformitate cu conținutul acestei scrisori. Această dorință este valabilă și pentru tine.

Citește din nou Coloseni 4.10-18: - Analizează ce poți învăța de la persoanele menționate și ce poți aplica din acestea în viața ta de credință.

Tradus de la: <https://www.kingcomments.com/de/bibelstudien/Kol/4>